

Missions-Efterretninger.

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 4.

April

1917.

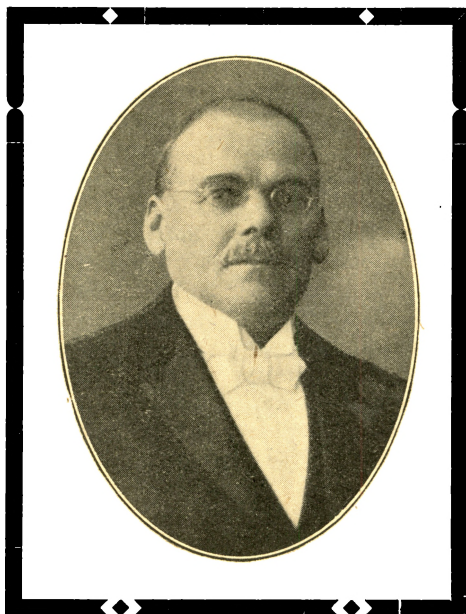

Vor kjære Broder og Medarbejder Ole Nelson, Formand for Den sydsvenske Konferens, afgik pludselig ved Døden Aften efter Sabbaten den 17de Februar. Dette Sorgens Budskab vil gjøre et dybt Indtryk paa Br. Nelsons Venner i Skandinavien.

Br. Nelson, der er født i Sverige den 7de Oktober 1858, rejste i en ung Alder til Amerika, hvor han senere blev bekendt med og antog den nærværende Sandhed. Kort Tid efter begyndte han at folportere blandt Skandinaverne i Utah, hvor han folgte mange Voger. I Efteraaret 1891 rejste han og Hustru til College View, Nebraska, for at gennemgaa et Missionskursus paa Union Højskole. Her traf jeg for første Gang Br. og Søster Nelson. I Foraaret

1893 fulgtes vi (paa Generalkonferensens Opfordring) med den daværende Formand for Konferenserne i Skandinavien, Br. L. Johnson, til Skandinavien for at optage Virksomhed herhjemme.

Br. Nelson havde særlig Fortjærlighed for Bibel og Historie, og kun faa kjendte sin Bibel som han. Dette var ham en stor Hjælp i Prædikevirksomheden og ligeledes de Aar, han var ansat som Lærer i nævnte Fag ved Nshyttans Missionskole. I 1913 valgtes han til Formand for den svenske Konferens, og ved Br. Oscar Carlsons Forflyttelse til Finland Aaret efter blev Br. Nelson valgt til Formand i Sydsvenske Distrikt, hvor han virkede, til Døden brat gjorde Ende paa hans Liv. For os, som

kjendte ham, kom Dødsbudskabet ikke overraskende; Br. Nelson havde nemlig i flere Aar lidt af en Hjertelysthed.

Bisfaaet af sin Hustru af andet Ægtekab og Br. Hermanson paabegyndte Br. Nelson sidste Efteraar en Række Foredrag i Karlshamn. Interessen har været god, og nogle har allerede begyndt at helligholde Herrens Sabbat; andre er dybt interesserede. Br. Nelson faldt saaledes paa sin Post og paa en Tid, da — som det syntes for os — Sagen særlig behøvede ham; men Herren vilde det anderledes, og for hans Vilje bojer vi os. Tillidsfuldt lægger vi alt i hans Haand, vidende, at han har en kjærlig og vis Hensigt med alt, hvad han gjør, og naar vi betænker, at ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Vilje, kan vi altid være trygge.

Br. Nelson elskede Herren og hans Sag. Hans største Glæde var at se Sjæle søge Herren. Nu hviler han fra sit Arbejde, men hans Gjerninger følger ham. Han efterlader sig mange Benner, der vil sævne ham. De mange unge Mænd og Kvinder, som under Stoleaarene lyttede til hans Undervisning, vil mindes ham med Taknemlighed, og de mange, som har lyttet til hans Forkyndelse af det trefoldige Budskab, vil, naar de læser om hans Bortgang, tænke paa de Alvorsord, de har hørt fra hans Læber. Maatte dette anspore dem til med større Kraft og Iver at vie deres Liv til Herren og hans Tjeneste!

De i Forvejen tynde Rækker, som ved Br. Nelsons Død er blevet endnu tyndere, maa og skal udfyldes. Br. Nelson skal erstattes og Arbejdet udvides. Tufinder i Sydsverige venter Budskabet. Hvem vil berede sig for at træde ind i Rækkerne? Vi hævder bedst vor kjære Broders Minde derved, at vi med fornyet Kraft fortsætter det Værk, han elskede og søgte at fremme.

Brødrene Emil Åhrén og M. M. Olsen talte Trostens Ord ved Br. Nelsons Begravelse, som fandt Sted i Karlshamn den 25de Februar. Den følgende Aften afholdtes en Mindegudstjeneste i den Sal, hvori Br. Nelson holdt sine Foredrag, og hvor foruden ovennævnte Brødre Brødrene Angervo og Hermanson talte for fuldt Hus.

Vi sørger over Tabet af en trofast Medarbejder, men glæder os i det salige Haab snart at gjense ham i de retfærdiges Opstandelse. Vore Bønner følger hans kjære Hustru og Datter. Herren troste

og styrke dem! Det er haardt at skulle skilles fra dem, vi elsker, men Gud har givet os et herligt Haab. Vi ser med Glæde hen til den Dag, da Herren „skal opluge Døden for evigt“ og „viise Graaden af alle Ansigter“, og da alle Guds Børn, iført Udødelighed, skal „møde Herren i Luften“ for altid at være hos ham. „Saa trost hverandre med disse Ord!“

J. C. Raft.

Smaalenene.

Der er nu gaaet lang Tid hen, siden jeg personlig skrev noget til „Missionsfesterretninger“. Da Br. Raft i den senere Tid har besørgt Oplysningerne fra Missionsmarkerne, har jeg for min Del antaget, at det var mindre paatrævet for mig at skrive.

I Oktober 1916 flyttede vi fra Fredrikstad til Sarpsborg. Søster Kristine Dahl forblev i Fredrikstad, indtil hun blev kaldet til Kristiania. I Sarpsborg blev Søster Mathilde Larsen med os som Bibelarbejder. Selv om Smaalenene har Ord for at være et haardt Arbejdsfelt paa det aandelige Omraade, og vi ogsaa har fundet, at saa er Tilfældet, kan vi dog, Herren være Lov og Tak, glæde os ved, at en Del dyrefjebte Sjæle baade i Fredrikstad og Sarpsborg er kommet ud fra Mørket for at tjene den levende Gud. Paa sidstnævnte Sted venter vi, at nogle flere snart vil forene sig med Menigheden.

Samtidig som jeg opretholder Virksomheden i Sarpsborg og af og til besøger Fredrikstad, har jeg aabnet ny Virksomhed i Folkets Hus i Fredrikshald. Søster Mathilde Larsen og Broder Olav Nicolajsen er med mig som Medhjælpere. Vi begyndte Møderne i Fredrikshald den 7de Januar d. A., og det viste sig allerede ved første Foredrag, at Forsamlingen var meget større end paa de to ovennævnte Steder her i Smaalenene. Lige fra vi begyndte indtil nu er Interessen stadig vokset. Lokalet rummet vel noget over 400. Om Søndagene har det i Reglen været godt fyldt. Kollektterne er store, og Litteratur sælges som rygende varm Mad. Rækten hver Gang viser det sig, at vi har for lidt med. Da Interessen er saa god her, kan vi vente, at Modstand ikke vil udeblive i Længden; men vi imødefer alt med usforstyrret Mod. Herren som er med os, skal stride for os.

Kjære Søskende, vær med os i eders Bønner! Den rejsfærdiges Bøn formaar meget, naar den er alvorlig. Jak. 5, 16. — Eders i Herren forbundne A. D. Nærem.

3 Katedralskolen.

Vil du have interessante Dage og opmuntrende Erfaringer samt lære Mennekesfædet at kjende, da kan du saa det — og Betaling til. Tag en Bunte Blade eller af den i Traktat & Missionsforeningen sidst bestilte Traktat og gaa. Er Modet ringe, saa gaa alligevel; thi baade du og dit Mod sfærpes ved at staa for din Næstes Nalyn. Den Tid, man kan afse, gaar — synes man — alt for hurtigt. Og saa alle de Dplevelser, som paa Hjemvejen passerer Tanken!

I det første Hus havde Fruen ikke Tid, og Krigslitteratur var hun kjed af — blev nervøs ved at læse slikt, som havde Geste og Soldater paa Omslaget; men naar den ikke kostede mere end 25 Ore, saa kunde hun jo nok tage en. Grundvolden for Arbejdet var nu lagt, og saa gif Turen til næste Hus. Et Kontor og en optaget Mand. Har liden Tid og kjender til Sorten for, men vær's god: 25 Ore. Tanken glider videre — et lidet Hus, Børrelset fattigt og i Sengen en gammel, lam og tungbor Mand. Kjøbe! siger Konen; aa nej, vi har ikke Raad. Vil De have en Traktat? Ja, tusind Tak. Faar jeg synge? Ja gjerne. Faar jeg bede til Gud? Ja, vær's god. Efter Sang og Bøn fulgte Konen med til Døren med Tak og Velsignelse.

Dernæst op til Huset paa Bakken. Ret og rent var der, og en pæn gammel Dame spurgte, hvilket Samfund Traktaten var udgivet af. Nej Tak! Na nej! Ikke vi skal have — det er Vranglære. Og Nædsel stod præget i det gamle Ansigt. Hvad er vrangt da, Frue? Det ved jeg ikke, men kjære, gaa!

I Tanken huffer vi to solohaarede, velstillede Søstre i et pænt Hus. Nej, vi er ikke interesseret, men kan kjøbe en, den koster jo kun 25 Ore. En liden hyggelig Samtale om religiøse Ting og en Bemærkning om, hvor vakfemt Stedet var, saa et venligt Farvel.

Det næste Hus var en liden Fredens Bolig. Gamle Far og Mor sad ved Middagen. — Jo vi har baade hørt og læst af samme, skjønt vi ikke hører til. Vi synes godt om dette, lad os saa en. — Og gamle Mor finder Pengene frem. Var det bare 25 Ore? Ja Tak. En hyggelig Samtale om vor Tid — og saa Adjo.

Hus for Hus gaar forbi i vort Sind. Hvilket Mængde Erfaringer vi dog har faaet paa to, fire, seks Timer! Ved Gadedøren hjemme er vi netop færdige med Indtrykket af Strædderlæreren, der løste af Glæde, da han bestemte sig til at kjøbe sin første Bog: „Fra Reformationsens Dage“. Det næste L. & M. Forenings Møde havde flere interessante Erfaringer at byde. Alle lyttede spændt, og ingen var søvning. A. Wasli.

Hvorledes Fortidens store Mænd har haft Ulykken med sig.

Der gives meget, som er Ret for en Kristen at varetage, men som Herrens særlig udkaarerede Redskaber dog bør overlade til andre.

Det var saaledes ret for Profeten Elifa at gaa ude paa Marken og pløje, indtil han af Herren blev kaldet til en anden Gjerning. At han forstod sit Kald ret, beviste han deri, at han brugte Oksene til et Offer og opgav Plowarbejdet for stedse. 1 Kong. 19, 21.

Disciplene forstod ogsaa deres Kald og Ansvar paa rette Maade; thi i Modsetning til den rige Yngling forlod de alle Ting og fulgte Frelseren. Matt. 19, 27.

Jesus kastede sig ikke saaledes over enhver Gjerning, at der ikke stod noget tilbage for hans Disciple at udføre. Saaledes lærer vi, at han ikke selv dobtte, men lod Disciplene udføre Daabshandlingen. Joh. 4, 1, 2.

Med Undtagelse af et Par Tilfælde lod ogsaa Paulus andre forrette Daabshandlingerne; thi han siger: „Kriktus sendte mig ikke for at døbe, men for at prædike Evangelium.“ 1 Kor. 1, 14—17. Jngen af Apostlene har opnaaet større Resultater end Paulus; men han spildte heller ikke Tiden. Selv siger han: „Jeg har arbejdet mere end de alle.“ 1 Kor. 15, 10.

Apostlene var meget forsigtige med ikke at indlade sig for meget i Forretningsaffærer. I den Hensigt udvalgte de sig syv Fattigforstandere, for at de udelukkende kunde benytte Tiden til Ordets Forlydhelse. Ap. Gj. 6, 2—4, 7. De Resultater, de opnaaede, staa indtil denne Dag uovertrufne.

Paulus giver os et Bini, som en Missionsarbejder altid bør huske; idet han siger, at „ingen som gjør Krigstjeneste, blander sig i Livets Sykler“. 2 Tim. 2, 4. Hvor meget mere bør vi da ikke afholde os fra Livets Sykler og forblive trofast i vort Kald, saaledes som vi er kaldet af Herren!

Dog kan nogen sige: Jeg ser saa meget samfundsgavnligt Arbejde, der vel ligger meget udenfor min Opgave; men det interesserer mig at tage Del deri, thi der er saa meget ondt i Verden, som bør fjernes, der er en Mængde Ugræs paa andre Felter at opluge.

Kjære, glem ikke, at medens du opluger Ugræsset i en andens Ager, gror det højere i din egen Ager og ilaar samtidig dybere Rodder. Det vil sige: din egen Opgave bliver vanskelige at løse, jo mere du spilder Tid paa det, som andre kan besørge og tage sig af. Raatager du dig for meget paa en Gang, opnaar du kun at være med til at nedtræde Toppene paa det Ugræs, andre er i Færd med at luge; men selv faar du ikke oprykket dets Rod, og saaledes opnaar du aldrig at kunne se tilbage paa et fuldført Arbejde.

Vi er betroet at bringe Verden et Budskab, som Gud ikke har overladt til noget andet Folk. Dette

Hverv er højere end alle andre Samfundsgaver. Det kan ikke fremmes ved politiske Foreninger eller andre Samfundsforetagender. Det er kun det evige Evangelium, som kan opluge Ugærsset og befriere Samfundets skadelige Udvækster. Ingen anden Vej eller andre Midler fører til Maalet. Lad derfor ikke Satan forlede dig som en evangelisk Arbejder til at spille Lid og Tanke paa noget, som paa Forhaand er domt til at mislykkes!

Vi bør ikke lade noget tilflyde Babylons blandede Bildfarelses Vin; thi vi skal ifølge Vidnesbyrdene række Verden et Bæger fuldt af frelsende Sandheder.

„Iblandt det Folk, der bekjender sig til den nærværende Sandhed, er der ikke en Missionsaand, som svarer til vor Tro. Klagen af det sande Guld i Karakteren mangler. . . . Vort Folk er bagud for sin Tid og følger ikke efter der, hvor Guds Forsyn baner Vejen.“

„En evangelisk Rolportør bør heller ikke tillade, at hans Opmærksomhed drages bort fra den bestemte Gjerning. Arbejderne bør følge Jesu Fodspor Skridt for Skridt og ikke udpege nogen anden Vej til Himlen. Guds Fordringer maa altid staa for os. Vi behøver langt mindre at bringe Strids-spørgsmaal paa Bane og langt mere at fremholde Kristus. De, der sætter deres Forventning til Gud, vil gaa frem i Tro uden at tvivle.“ De vil som Herrens Stridsmænd ikke have Tid til at befatte sig med noget andet. Kristi Kjærlighed tvinger os. Hvad vi gjør for de fattige i Landen, det gjør vi for ham.

A. G. Sandbeck.

Hvad et Blad kan udrette.

Binje skriver i et af sine Digte: „Hedemarken er den skønneste Del af Norge, men Nomedal er Kjøernen.“ I denne „Kjøerne“ (Bygd) ligger Gaarden Bratvold. Naar man rejser med Toget fra Kristiania til Hamar, ser man højt oppe i Løien mod Øst denne vakre Gaard, lidt før man kommer til Stange St. For 25 à 30 Aar siden levede en Husmand paa denne Gaard. Han elskede Gud og havde altid for Sedvane at sige, at man bør sukke til Gud om hans Lands Dplysning at ville leve efter Ordet. Han tilhørte først Metodisterne, men fandt ikke Fred. Saa en Dag kom der et Blad fra Amerika. Han fik aldrig vide, hvem der havde sendt det; men dette Blad fortalte om den dyrebare Sandhed. Manden blev nu meget lykkelig, begyndte at holde Sabbaten, fik Modstand af sine nærmeste, men var lydig.

Det var saa underligt med den gamle Hansen. Han var altid saa stille; men som Herrens Ord paa Tale, da kom der Liv i den gamle. Man kunde aldrig blive træt af at høre ham fortælle om den dyrebare Sandheder. For 20 Aar siden kom Brodrene N. P. Relsen, D. A. Olsen, D. A. Johnsen med flere til „Kjøernen“, og Hansen fik Trost og

Opmuntring paa Vejen, blev døbt og tillagt Hamar Menighed.

Undertiden kunde han være lidt mismodig, da han syntes, at han gjorde saa lidet for sin Mester. Nu har han ligget i Graven i næsten 17 Aar. Om han blot havde levet nu! Solnen paa den Gaard, hvor han var Husmand, lyttede begjærligt til og er nu Sabbatskoleformand deroppe, har Sabbatskolelærer og Sekretær, og nu den 13de Januar kunde de have den Glæde at fejre 7 Aars Jubilæum i deres Sabbatskole. D maatte de deroppe tillige med os andre følge gamle Hansens Lære: at sukke til Gud om Landens Dplysning at ville leve efter Ordet! „Men I, vær frimodige og lad ikke eders Hænder synke! Thi der er Løn for eders Gjerning.“ 2 Kron. 15, 7.

Varslende Røster.

(Det betydelige Arbejde, som til Stadighed udføres i de Forenede Stater for at faa indført Søndagsloven, er vel bekendt. Under Arbejdet for religiøs Lovgivning fra Statsmagtens Side fremkommer der nu og da Udtalelser, som intet lader tilbage at ønske i Retning af Tydelighed. Mange bitre Ord er faldne om vort Samfund paa Grund af den bestemte Stilling, det indtager overfor ethvert Spørgsmaal om religiøs Lovgivning, og da navnlig om Udstedelsen af Love, der paahyder Søndagens Hellighedselse. Nedenstående Stykke, som Br. L. H. Christian under Dverfkriften „Strengere Søndagslove“ nylig har skrevet i „Missionsøren“, vort norsk-danske Menighedsblad i Amerika, indeholder Ting, som bringer en til at tænke paa visse middelalderlige kirkelige Dekreter og Beslutninger, der gik ud paa at fratage „Branglerere“ alle Rettigheder og beslaglægge deres Ejendele. Og med Hensik paa disse historiske Kjendsgjerninger minder de ogsaa stærkt om Bibelens Udsagn om en Magt, der „talte som Dragen“. Stykkets Indhold viser i hvert Fald, i hvilken Retning Vinden blæser i visse Kredse i de Forenede Stater. — Red.)

For to Aar siden afholdt den store protestantiske Kirkeforening et hemmeligt Præstemøde i Filadelfia. Denne Forening, der er en Sammenlutning af de ledende Kirkesamfund, har ca. 20 Mill. Medlemmer med omtrent 80 Tusinde Præster. Den er saaledes langt den største religiøse Magt i Amerika og vistnok den stærkeste protestantiske Bevægelse i Verden.

Nævnte Møde, der holdtes for lukkede Døre, var sammenkaldt for at drøfte Trangen til strengere Søndagslove. Formanden spurgte skarpt: Hvorfor har vi endnu ikke faaet Kongressen til at vedtage en Søndagslov? Desom vor Repræsentant i Washington ikke kan skaffe os en Søndagslov, saa er det bedre, vi aflætter ham. Denne togs straf til Orde: Det er paa ingen Maade min eller mine Medarbejders Stykke, at vi ingen Søndagslov faar. Det er alene disse Adventister, der hindrer os i at

faa denne Lov. Skal vi nogen Sinde faa en saadan Lov, maa vi først lægge Vaand paa dem. Derpaa gif de tilstedeværende over til at drøfte, hvorledes man bedst kunde faa Bugt med Adventisterne.

Jeg foreslaar, sagde en Præst, at vi herefter i alle nye Søndagslove slojfer den sædvanlige Paragraf, som fritager dem, der helligholder en anden Dag. Derfor nogen burde rammes af Søndagslovene, saa er det netop dem, der holder Lørdag. Forslaget blev vedtaget. Siden det Møde er 239 Søndagsforslag blevet indbragt i de forskjellige lov-givende Forsamlinger, altsaa i Staternes Legislaturer og den nationale Kongres, og i alle disse Lovforslag har man ubeladt denne Paragraf om at fritage dem, der holder den syvende Dag.

Jeg foreslaar, sagde en anden Præst, at vi for Fremtiden jøger at faa Søndagslove med en strengere Straf. En Person, som overtræder en Søndagslov, burde idømmes en Mulkt paa 5000 til 8000 Dollars eller fjidde i Fængsel fra seks Maanedes til et Aar. Dette Forslag gif igjennem. Fra den Tid af har Præsterne stadig søgt at faa disse strengere Straffeparagrafer indført i Søndagslovene.

Dette kan være meget godt, sagde den tredje Prædikant, men det er nu slet ikke nok. Saa længe Adventisterne har Midler, giver de Penge til at uddele deres Blade, og disse Blade øver en mægtig Indflydelse. Jeg foreslaar derfor, at vi snarest muligt faar en Lov, som konfiskerer al Adventisternes Ejendom. Efter en længere Drøftelse af dette uhorste Forslag stod en gammel, hvidhaaret Præst op og sagde: Det gjør mig nu alligevel ondt for Adventisterne. Mange af dem er Familieforsørgere og sidder i smaa Raar. Jeg vil derfor foreslaa en Ændring til dette Forslag derhen, at Loven tillader en Adventist at eje 2000 Dollars, men at Staten tager alt, hvad de har udover dette Beløb. Med denne Ændring vedtoges Forslaget.

Jeg har talt med to paalidelige Mænd, som var til Stede ved dette Møde og hørte disse Forhandlinger. For at vi bedre maa kunne fatte Betydningen af disse Ting, bør vi give Aigt paa, hvad der er os givet herom ved den profetiske Gave. Jeg vil bede vore Troesvenner om at læse det 36te Kapitel i Bogen „Den store Strid“. En stor Trængsel og Forsølgelse er nær for Gaanden.

En bedre Mand ønskes.

For nogle Aar siden var der en Missionær i Syndindien, som blev modløs i sit Arbejde.

Han skrev til en af sine Venner: „Jeg forlader Indien. Jeg kan intet udrette. Gud ønsker en bedre Mand her, end jeg er, og jeg rejser hjem for at gjøre Plads for ham.“

Den gamle Ven svarede: „Du har suldkommen Ret. Gud ønsker en bedre Mand, hvor du er, men han ønsker, at du skal blive denne bedre Mand.“

Missionæren lærte sin Lektie, forblev paa Stedet og blev en bedre Mand.

Kolportørens Troesbelyndelse.

Jeg tror paa de Bøger, jeg sælger, paa den Gud, jeg arbejder for, paa hans Gvne til at give „Resultater“.

Jeg tror paa, at hæderlige Bøger kan sælges til hæderlige Mennesker paa en hæderlig Maade.

Jeg tror paa at arbejde, ikke paa at vente, paa at smile, ikke græde, og paa Glæden over at sælge Bøger.

Jeg tror, at en Mand faar, hvad han gaar efter; at én Bestilling i Dag er værd to Bestillinger i Morgen, og at ingen er besejret og slagen, for han har mistet Troen paa sit Arbejde og sin Gud.

Jeg tror paa Hoflighed, Venlighed, Ædelmodighed, godt Humør, Venfskab og hæderligt Arbejde.

Jeg tror paa Dagen i Dag og den Gjerning, jeg udretter, paa i Morgen og det Arbejde, jeg da haaber at gjøre, og paa den fjitte Belønning, som Fremtiden indebærer.

Gut eller Mand, noget kjendt med Jordbrug, ønskes til Hiorts Gaard i Aker. Henv. til undertegnede, Ansten Fosfs, Akr. Afersgd. 74, Kristiania.

En tro og rettskaffen Pige, helst Sabbatsholder, kan straks faa god Plads. Lidet Hus og god Løn. Telf. 12738. Akr. Kurvmager Høy, Hasle, V. Aker, Toien St. ved Kristiania.

En Forkarl og en Karl 15—17 Aar, som er kjendt med Landbruget, kan til 1ste Maj faa en god Plads paa en bornholmsk Bondegård hos Sabbatsholdere. Man bedes henvende sig til Chr. Refen, Ronne.

En Pige eller Enke der vil holde Sabbaten, kan faa Plads med at stille Huset for en voksen og 2 Gutter paa et rolig Sted paa Landet. Smaa fordringer stilles. Intet Kreaturfsel. Skriv til D. N. Olsen, Mæbo, Justøen, pr. Lillefsand.

Adventist med Erfaring som Cyklereparatør kan straks faa Ansettelse. En, som er kyndig i Drejning, Motorreparationer eller Smedearbejde, foretrakkes. Svar bedes sendt til S. Ekstrom, Cykelfassår och Reparationsverksfab, Kalmar, Sverige.

Blads for tre pæne unge Piger (Sabbatsholdere) paa Nærum Sanatorium fra 1ste Maj til 1ste September. Stuepige og Spisestuearbejder samt Kjøftenelev under en dygtig Kjøftenschef. Man bedes henvende sig til Marie Jensen, Nærum Sanatorium, pr. Nærum, Danmark.

* Ungdomsagen *

De unges Morgenvagter.

April:

Trost og dagligt Naad.

15. Sal. 37, 1. 2.
16. Sal. 37, 3.
17. Sal. 37, 4.
18. Sal. 37, 5.
19. Sal. 37, 6.
20. Sal. 37, 7.
21. Sal. 37, 8. 9.

Trost og dagligt Naad.

22. Sal. 37, 10.
23. Sal. 37, 11.
24. Sal. 37, 22.
25. Sal. 37, 23. 24.
26. Sal. 37, 25. 26.
27. Sal. 37, 27. 28.
28. Sal. 37, 29.

Trost og dagligt Naad.

29. Sal. 37, 30. 31.
30. Sal. 37, 32. 33.

Maj:

Trost og dagligt Naad.

1. Sal. 37, 34.
2. Sal. 37, 35. 36.
3. Sal. 37, 37.
4. Sal. 37, 38. 39.
5. Sal. 37, 40.

Vor Tilflugt.

6. Sal. 46, 2.
7. Sal. 46, 3.
8. Sal. 46, 4.
9. Sal. 46, 5. 6.
10. Sal. 46, 7. 8.
11. Sal. 46, 9. 10.
12. Sal. 46, 11. 12.

Salmisten havde Tillid til Gud.

13. Sal. 13, 6.
14. Sal. 17, 7.
15. Sal. 20, 8. 9.

Dødsanmeldelser.

Br. Chr. Friis, Kjøbenhavn, hensov stille og roligt Tirsdag Aften den 20de Februar efter et ganske kort Sygeleje. Br. Friis var med paa Moderne paa Sabbaten og Sondag Aften, uden at nogen vidste, han var syg; men Tirsdag Aften sov han ind, knapt 33 Aar gammel. Br. Friis havde en god kristelig Erfaring, visste Interesse og Udholdenhed i sit Arbejde — Rolportagen — og det glædede ham altid at høre om Værkets Fremgang. De, som kjendte vor Broder bedst, fik det Indtryk, at han havde kun én Ting for Dje, nemlig det evige. Apostlens Ord i 2 Tim. 4, 7. 8 synes at passe paa ham. Vi savner vor Broder, men sørger ikke som de, der ikke har Haab. Hans to Søstre her i Byen plejede ham paa hans korte Sygeleje og fulgte ham til det sidste Hvilested. De føler dybt deres store Tab. Han har kun efterladt sig gode Minder. Hans inderlige Ven og Vnste, medens han levede, var, at hans kjære, hans Familie, maatte komme med, og at de kunde mødes hjemme hos Herren. Undertegnede talte til de mange, der var kommen sammen ved Begravelsen den 28de Februar, om „det salige Haab“.

M. M. Olsen.

Søster Marie Jakobsen, Storehedinge, hensov stille den 1ste Marts 1917. Det var Kræft, som foraarlagede Døden. Afsøde var født den 16de April 1849 og var ugift. Sidste Sommer blev hun døbt og har siden været en gudhengivende Søster, tilhørende Haslev Menighed. Begravelsen fandt Sted den 8de Marts paa Storehedinge Kirkegaard, hvor Stedets Pastor talte ved Graven.

N. P. Regel.

Br. Christian Hansen, født den 6te August 1865, hensov i Troen paa Herren den 5te Februar 1917 efter at have været syg kun nogle faa Timer. Afsøde har været Medlem af Sindal Menighed siden 16de Maj 1903. Broder Hansen var Menighedens Kasserer. Han var en stille og samvittighedsfuld Broder. Begravelsen fandt Sted Tirsdag den 13de Februar fra vor Mødesal i Sindal. Undertegnede talte til en Skare af Soffende, Slægtninge og Venner fra Ordene: „Røstbar i Herrens Dje er hans Helliges Død“. Sal. 115, 16. Søster Hansen føler tungt Savnet af sin elskede Vtgesælle.

N. G. Christianesen.

Br. Lars Peter Andersen, Nyrup, Merlose, Danmark, afgit ved Døden den 13de Februar 1917. Br. Andersen har været svag i flere Aar. Sygdommen begyndte med et apoplektisk Tilfælde, hvorved han blev lam og næsten hjælpeløs. Den umiddelbare Aarfag til hans Død var Armslæng, og han døde paa Vejen til Hospitalet. Hans yngste Søn, David, passede og plejede ham i den sidste Tid, tillige var hans Naboe meget venlige og hjælpselige og drog Omsorg for hans Behov. Br. Andersen har tilhørt Kjøbenhavns Menighed siden Oktober 1915. Da han var svag og boede langt borte, kunde han ikke komme med til Moderne. Han var altid glad, naar nogen besøgte ham og talte med ham om det evige og læste for ham af Bibelen. Naar som helst man traadte ind i hans lille Stue, mødte man et smilende Ansigt; eller man kunde se Glæden udtrykt i et taarefyldt Blik. Lige for han forlod Hjemmet, da han skulde føres til Hospitalet, sagde han til en, som var til Stede: Nu ses vi ikke mere, for vi mødes i Himlen. Mandag den 19de Februar blev han begravet under Deltagelse af de fleste af hans Born og ikke faa af hans Naboe. Bornene sauner deres Fader. Nu hviler Fader i det stille. Hans Bønner og Formaninger høres ikke mere. Hans Gjerning er endt. Naar Herren opvækker de døde, og Br. Andersen kommer op, vil uden Tvivl den Tante, som han saa ofte udtrykte, medens han levede, at Bornene maatte komme med, være hans første. Han elskede sin Frelser, og Jesus elskede ham. „Saligne er de døde, som dor i Herren herester.“ Undertegnede talte ved Begravelsen ud fra Johs. 14, 1—3.

M. M. Olsen.

Den 2den Marts døde vor kjære Broder i Herren, Smed N. P. Christensen, Frederikshavn. Paa fem Uger nær blev han 72 Aar gammel. Br. Christensen blev sammen med sin Hustru døbt i 1885 og har siden været et trofast Medlem af Menigheden. Afdøde efterlader sig Hustru samt syv Børn, hvoraf de fire tilhører Samfundet. I lang Tid har Br. Christensen været angrebet af en ondartet Sygdom, der bandt ham til Sygelejen, men trods Svaghed og Smerte var han altid taalmodig. Hans Liv bar Vidnesbyrd om, at han havde Samfund med Jesus. Begravelsen fandt Sted den 9de Marts paa Frederikshavns Kirkegaard. Et stort Følge af Slægtninge, Venner og Trostøfninge fulgte vor Broder til Graven, hvor han nu hviler til Opstandelsens Morgen. Undertegnede talte i Kapellet og ved Graven.

N. P. Hansen.

Søster Anna Dortha Saxild døde den 23de Februar 1917. Søster Saxild blev næsten 94 Aar gammel. Hun efterlader sig fem Børn, hvoraf de fire tilhører Menigheden. Afdøde blev døbt og optaget i Frederikshavns Menighed den 3dje April 1891. Denne Menighed tilhørte hun til sin Død. Hendes Liv var et levende Vidnesbyrd om Sandhedens Kraft. Taalmodighed og Venlighed mødte man altid hos gamle Søster Saxild. — Gamle „Bedstemoder“ har i de sidste Aar boet hos sin Datter og Svigersøn i Gl. Stagen. Vor afdøde Søster blev begravet den 2den Marts paa Gl. Stagens Kirkegaard. Fra næsten hver eneste Flagstang i den lille By, hvor vor gamle Søster havde tilbragt de sidste Aar af sit Liv, vajede Flagene paa halv Stang. Hun var kjendt af alle. Det store Følge ved hendes Vaare vidne om, at hun var elsket af Byens Beboere. Nu hviler hun til Fredsryftens Komme for at opstaa i Livets Opstandelse. Undertegnede talte i Hjemmet. Paa Kirkegården talte Stedets Præst.

N. P. Hansen.

Vor kjære trofaste Broder i Trængilen og i Riget og i Jesu Kristi Taalmodighed, Stomager Ole Johannessøn, Medlem af Stavanger Menighed, døde af Blodforgiftning i den ene Tømmelfinger Sabbaaten den 17de Februar, 63 Aar gammel. Fra forst af saa Tilfældet ganske ubetydeligt ud, saa det næsten ikke var at agte paa, men det forværedes, saa han til sidst maatte føres til Sygehuset, hvor Operationer blev foretaget. Alt var alligevel forgjæves, det var Livstraaden, der var affaaet. Naar Guds Time slaar, kan ingen kalde Livet tilbage. „Hans Maaneders Tal“ er „fajst hos dig, naar du har sat hans Grænse, som han ikke kan overtride.“ Job 14, 4. Br. Johannessøn var en af de forste, der ankommede Adentbudfabrik i Stavanger, og hans dybe Interesse for Sagen viste sig i hans Jær for dens Udbredelse, baade i Skrift og Samtaler, og altid med stor Beskedenhed. Han har en Tid staaet som Leder for Menigheden, hvilken Stilling han altid hævdede i en sagtmodig Mand. Han efterlader sig Hustru og to voksne Døtre, der dybt føler

Savnet af en kjær taalmodig Mand og en god og sølsom Fader. Begravelsen foregik fra Kapellet Fredag den 23de Februar, hvor undertegnede talte til en større Forsamling af Slægtninge, Venner og Naboer. Kjært er hans Minde. „Salige er de døde, som dør i Herren herefter.“ Aab. 14, 12. 13.

J. Ørn-Nærem.

Br. Christian Jensen, Uttrup, døde paa Aalborg Alderdomshjem i en Alder af 75 Aar og 11 Maaned. Br. Jensen antog den nærværende Sandhed under Br. Mudererspach's Virksomhed i Aalborg og var saaledes en af de forste Stene i Herrens Bygning paa dette Sted. Br. Jensen glædede sig altid i denne Sandhed og elskede den til det sidste. Hans Død kom pludselig, nærmest uventet for os alle i Menigheden, selv om vor Broder gjennem en Del Aar har været noget svagelig. Alderdomshjemets Præst, Pastor Sørensen, der forrettede ved Begravelsen, talte smukt og alvorligt om vor Broder og nævnte bl. a., at omendskjønt den afdøde ikke tilhørte hans Kirkesamfund, havde han dog faaet Fortaaelsen af, at han var en Mand, der byggede paa Guds Ord alene. Ved Graven takkede undertegnede paa Familiens og Menighedens Vegne.

H. Jordaahl.

Endnu en Gang har Døden med sin kolde ufølsomme Haand med fort Bjarfel revet til sig et Bytte. Br. M. Madsen, Kjøbenhavn, afgik ved Døden Fredag den 2den Marts 1917 efter ca. en Uges Sygeleje. Hvor ofte vi bliver mindet om, at Livets Traad saa let kan brikte! I Dag sund og rask, i Morgen død. Det maner os til at benytte vel den Tid, vi har. Om vor Broder kan det siges, at han elskede Gud og den nærværende Sandhed. Den Jær og Alvor, han lagde for Dagen, vidner derom. Han var interesseret i Guds Sags Fremme og Vækst i alle Ørene, saavel Sabbatsskolen som Ungdomsforeningen. Fra Bønnemoder og andre Møder skulde der noget alvorligt til for at holde ham borte. Skjønt Br. Madsen maatte passe sit Haandværk, udførte han meget Missionsarbejde. I Bønnene og senere besøgte han et Par Menigheder. Søfende der vil længe mindes Br. Madsens alvorlige Ord og Formaning. Vi, som kjendte vor Broder, er alle enige om, at Herrens Ord i Aab. 14, 13 er ganske passende: „Salige er de døde, som dør i Herren.“ Vor Broder savnes i Menigheden og i Betsrytelsen, af hvilken han var Medlem, men særlig i Hjemmet. Hans Egtesælle føler dybt sit store Savn. Hans Stemme høres ikke mere, Hjemmet synes saa tomt uden ham. Men vi trostes alle med Haabet om Gjenfyn i en nær Fremtid. Da bliver der ingen Død, ingen Skilsmisse mer. Ved Begravelsen den 8de Marts talte Br. Raft Trostens Ord til den afdødes Slægtninge og de Venner, som var kommen til Stede for at følge vor Broder til det sidste Hvilested.

M. M. Olsen.

:: Redaktionelt ::

„Saadanne Emner som Helligdommen i Forbindelse med de 2300 Dage, Guds Bud og Jesu Tro, kan fuldt ud forklare Adventbevægelsens Fortid og vise, hvad vor nuværende Stilling er, bestætte de vaklende i Troen og gjøre den herlige Fremtid vis. Efter hvad jeg ofte har set, er det disse Emner, Sendebudene hovedsagelig bør dvæle ved.“ — E. G. White.

„Prædikeembedet er ikke en Plads for Lediggjængere. Guds Tjenere skal aflægge fuldt Bevis paa deres Kalb. De vil ikke være dovnne, men som Ordets Fortyndere vil de anstrenge sig til det yderste for at være tro. De maa aldrig ophøre med at modtage Lærdom. For at de aldrig skal bringe Gud et ufuldkommet Offer, et Offer, som hverken har kostet dem Gransking eller Bøn, maa de stedse holde sig Bærfets Hellighed og det store Ansvar ved deres Kalb levende for Dje.“ — E. G. White.

Br. W. A. Spicer fra Amerika har i nogen Tid opholdt sig i Skodsborg. Han har i den Tid holdt mange Møder, navnlig for Menigheden og paa Unionskolen i Skodsborg, tillige ogsaa i Rjøbenhavn samt i et Par andre Menigheder i Nærheden. Disse Møder har været til megen Opmuntring. Br. Spicer er netop afrejst og agter at besøge nogle faa Steder i Sverige og Norge for derpaa at rejse videre, om intet uforudset indtræffer.

„Jeg saa, at det er nødvendigt, navnlig for Guds Sendebud, at vaage og standse al Fanatisme, hvor som helst de ser den opstaa. Satan trænger paa fra alle Sider, og dersom vi ikke tager os i Agt for ham og har Tjuene aabne for hans Raafund og Snarer og er iført Guds fulde Klædning, vil den ondes gloende Pile ramme os. Guds Ord indeholder mange dyrebare Sandheder; men det er den „næværende Sandhed“, Hjorden nu behøver. Jeg har set, hvor farligt det er for Sendebudene at afvige fra de vigtige Punkter i den nærværende Sandhed for at dvæle ved Emner, der ikke kan forene Hjorden og hellige Sjælen. Satan vil benytte sig af enhver mulig Anledning til at skade Sagen.“ — E. G. White.

„I denne Provens Tid behøver vi at blive opmuntrede og trostede af hverandre. Satans Fristelser er større nu end nogen Sinde før; thi han ved, at hans Tid er kort, og at enhver Skjæbne meget snart vil blive afgjort enten til Liv eller til Død. Der er ingen Tid nu til at synke ned under Mismod og Prøvelser; vi maa holde os oppe under alle vore Lidelser og forlade os helt paa Jakobs Gud, den Almægtige. Herren har vist mig, at hans Naade er tilstrækkelig i alle vore Prøvelser; og selv om disse er større end nogen Sinde før, saa kan vi, om vi stoler helt paa Gud, bestaa i enhver Fristelse og ved hans Naade vinde Sejer.“ — E. G. White.

De aatlige Møder af Den skandinaviske Unionsbestyrelse og i Forbindelse dermed den ordinære Generalforsamling i Skandinaviske filantropiske Selskab har netop været holdt i Skodsborg. De fleste Medlemmer af Bestyrelserne i de norske og danske Konferenser tilligemed nogle fra Sverige og Finland var nærværende. Br. Couradi kunde paa Grund af Forholdene desværre ikke være til Stede denne Gang. Derimod havde vi den Glæde at have Br. Spicer med os hele Tiden. Forhandlingsmøderne var præget af en særdeles god Aand og Forstaaelse. Flere Spørgsmaal af Betydning for Birkfælledheden indenfor Den skandinaviske Union blev behandlet, og adskillige omfattende Beslutninger taget. Herom mere i et senere Nummer af Bladet.

Solnedgangstabel for Danmark.

I Maanederne April, Maj og Juni gaar Solen om Fredag Aften ned som følger:

April:		Maj:		Juni:	
Den 6. Kl. 6.54	Den 4. Kl. 7.50	Den 1. Kl. 8.37	Den 6. Kl. 6.54	Den 4. Kl. 7.50	Den 1. Kl. 8.37
„ 13. „ 7.08	„ 11. „ 8.04	„ 8. „ 8.46	„ 13. „ 7.08	„ 11. „ 8.04	„ 8. „ 8.46
„ 20. „ 7.22	„ 18. „ 8.16	„ 15. „ 8.52	„ 20. „ 7.22	„ 18. „ 8.16	„ 15. „ 8.52
„ 27. „ 7.36	„ 25. „ 8.27	„ 22. „ 8.54	„ 27. „ 7.36	„ 25. „ 8.27	„ 22. „ 8.54
		„ 29. „ 8.54			

Husholdningslever. Paa Skodsborg Bade-sanatorium kan indtages 2 Husholdningslever til 1ste Maj. Ansøgninger bedes sendt til Forretningsfører Christensen. Efter Kursets Afslutning kan stadigt Plads paaregnes for flinke Elever.

Annoucer i „Missions Efterretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang. Beløbet indsendes samtidig med Annoncen.